

HERINNERING AAN JAN POST HOSPERS

Gisteren ontving ik het trieste bericht dat Jan Post Hospers op 8 februari was overleden, een fijn mens met wie ik sinds 2006 mocht samenwerken in allerlei gremia en bij veel interreligieuze activiteiten.

In het begin bespraken we de plannen afwisselend oecumenisch in het dienstencentrum van de PKN en in het kantoor van de RK Bisschoppenconferentie. Daarna gingen de overleggen verder binnen de Contactgroep Islam en de Be-raadgroep Interreligieuze Ontmoeting van de Raad van Kerken. Bijzonder was de oprichting van de Cairogroep die mede door de bezielende inzet van Jan uitgroeide tot het Overlegorgaan Joden Christenen Moslims (OJCM).

Jan, de fijne collega van wie ik mocht leren. Vaak vertelde hij over zijn werk in Indonesië. Jan legde me uit hoe hij de ervaringen die hij daar op had gedaan, als lid van de christelijke minderheid, meenam in zijn activiteiten voor interreligieuze ontmoetingen in Nederland. Dat vond hij soms ook best lastig omdat de Nederlandse context totaal anders is. Hier zijn moslims immers in de minderheid. *“Je moet sowieso geen buitenlandse voorbeelden van geslaagde dialoog zo maar naar Nederland verplaatsen”*, waarschuwde hij. Jan was ook degene die me terecht wees toen ik de paus ‘heilige vader’ noemde. *“Mensen zijn niet heilig”*, zei hij dan stellig.

Jan vertelde me soms over zijn jeugd en het ouderlijk gezin. Daar was geen plaats voor discussie als er gewerkt moest worden. Het had hem mede getekend. Op zijn beurt was Jan geboeid door de mores bij ons in het Brabantse land. Op een keer belde hij me op: *“Ik was bijna in jullie dorp in het katholieke zuiden komen wonen, omdat Trijnie interesse had in de vacature voor predikant daar. Dan hadden we samen naar de Domstad kunnen pendelen.”* Hij kon enthousiast vertellen over de fietsvakanties. En wat was Jan trots op zijn zonen.

Jan genoot er van wanneer hij zag dat moslims en christenen samenwerkten en dat ook bleven doen. Hij voerde er tal van pleidooien voor in de landelijke gremia. Jan wees er op dat lokale vertaling belangrijk is. Op lokaal vlak vinden mensen elkaar en daar kunnen ze met elkaar optrekken. Maar hij kon zich daarbij ook ergeren, vooral aan mensen die overal commentaar op gaven maar zelf niets uit hun handen lieten komen. Wat was Jan blij als pogingen tot toenadering beantwoord werden, zoals onlangs toen hindoes bedankten voor de Diwali-boodschappen vanuit de kerken en er hun waardering voor uitspraken. *“Het lijken simpele gebaren en soms vraag je je af waarvoor je het doet. Maar het blijkt dus wel degelijk heel belangrijk te zijn”*, mailde Jan me.

Toen Jan vorig jaar met pensioen ging en afscheid nam van meerdere dialoog-gremia werd hij daar door velen bejubeld en gewaardeerd voor het mooie dat hij teweeg bracht. Terecht! We waren blij dat Jan zich na zijn pensionering bleef inzetten voor Geloven In Samenleven (GIS).

Bedankt Jan, voor je jarenlange inzet voor de interreligieuze dialoog en in het bijzonder voor de samenwerking tussen moslims en christenen.

Bedankt voor je betrokkenheid, enthousiasme en kameraadschap.

Dag Jan. We zullen je missen. Vaar wel!

Berry van Oers

Chaam 11 februari 2021